

Phẩm 21: KHỔ HẠNH

Bấy giờ, Như Lai quan sát các chúng hội Bồ-tát, trời, rồng, quỷ thần, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, nhân và phi nhân, bậc hữu học, vô học và bốn bộ chúng Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, biết tâm niệm của các chúng sinh là muốn thừa thỉnh Như Lai giảng nói sự thành tựu rốt ráo về vô lượng khổ hạnh, làm thế nào để phát tâm được thành Phật đạo. Biết tâm niệm của họ, Đức Phật liền nói cho họ về hạnh khổ cực xưa kia.

Phật dạy các Bồ-tát:

–Hãy lắng nghe pháp tướng chân thật của Ta nói, không phải do thế tục mà đắc đạo, cũng không lìa thế tục mà đắc đạo; không phải theo chân đạo, cũng không lìa chân đạo. Vì sao? Vì trong cái đen có cái đẹp của trắng, vì trong tục có cái đẹp của đạo. Khổ vui cùng có. Vì sao? Vì xưa kia Ta học đạo rất trực tín, không nghi ngờ, được làm vua mặt trời, mặt trăng. Cung điện mặt trời ngang dọc năm mươi mốt do-tuần. Cung điện mặt trăng ngang dọc bốn mươi chín do-tuần. Mặt trời phóng ra ánh sáng một ức một ngàn ánh sáng. Mặt trăng tỏa ra một ức ánh sáng. Ta là Thiên tử của mặt trời, mặt trăng nên cho rằng thường trụ, không hư, không hoại, từng đi qua hằng hà sa ức vạn cõi, làm Thiên tử mặt trời, làm Thiên tử mặt trăng, đến khi mạng hết mới biếtchẳng phải thật, chẳng phải chân.

Sau đó thọ mạng giảm dần, làm đại thần mặt trời, mặt trăng tên là Hà-già-la, cung điện ngang dọc hai mươi lăm do-tuần, kế làm Tỳ-lê-ha-ba-đề, cung điện ngang dọc hai mươi do-tuần.

Lại làm Ương-già-la, cung điện ngang dọc mười chín do-tuần. Lại làm Hê-mỗ, cung điện ngang dọc mười chín do-tuần.

Lại làm Hàm-mi, cung điện mười lăm do-tuần.

Năm đại thần này đứng hai bên mặt trời, mặt trăng. Qua vô số trăm ngàn kiếp làm năm vì sao này đoạn tận rồi bị đọa lạc, cũng không chân thật, rồi thọ mạng của họ giảm dần.

Ta từng làm sao Mão cùng với bạn sáu người độ ba mươi.

Ta từng làm sao Tất với bằng nhóm năm người, độ bốn mươi lăm. Ta từng làm sao Tuy, bè bạn ba mươi người, độ ba mươi.

Ta từng làm sao Sâm, đơn độc một mình, độ mười lăm.

Ta từng làm sao Tỉnh, bè nhóm hai mươi người, độ bốn mươi
lăm. Ta từng làm sao Quỷ, bè nhóm ba mươi người, độ bốn
mười.

Ta từng làm sao Liễu, bè nhóm bốn mươi người, độ mười
lăm. Bồ-tát nên biết, bảy vì sao này đứng ở phía Đông.

Ta từng làm sao Tinh, bè nhóm năm người, độ ba mươi.

Ta từng làm sao Trương, bạn bè hai mươi người, độ ba mươi.

Ta từng làm sao Dực, bạn bè hai mươi người, độ ba mươi
lăm. Ta từng làm sao Chấn, bạn bè năm người, độ ba mươi.

Ta từng làm sao Giác, đơn độc một mình, độ ba mươi.

Ta từng làm sao Cang, cũng đơn độc một mình, độ mười
lăm. Ta từng làm sao Đế, bạn bè hai mươi người, độ ba
mười lăm. Bồ-tát nên biết, bảy vì sao này đứng ở phương
Nam.

Ta từng làm sao Không, bạn bè bốn người độ ba mươi lăm.

Ta từng làm sao Tâm, bạn bè ba người, độ mười lăm.

Ta từng làm sao Vĩ, bạn bè ba người, độ ba mươi.

Ta từng làm sao Ky, bạn bè bốn người, độ ba
mười.

Ta từng làm sao Đẩu, bạn bè ba người, độ ba mươi
lăm. Ta từng làm sao Ngưu, bạn bè ba người, độ mười
sáu.

Ta từng làm sao Nữ, bạn bè ba người độ ba mươi.

Bồ-tát nên biết, bảy vì sao này đứng ở phương

Tây. Ta từng làm sao Hư, bạn bè bốn người độ ba
mười.

Ta từng làm sao Ách, đơn độc một mình, độ mười
lăm. Ta từng làm sao Thất, bạn bè hai người độ ba
mười.

Ta từng làm sao Bích, bạn bè hai người độ ba mươi
lăm. Ta từng làm sao Khuê, bạn bè hai người độ ba
mười.

Ta từng làm sao Lâu, bạn bè hai người độ ba
mười. Ta từng làm sao Vị, bạn bè ba người độ ba
mười.

Bồ-tát nên biết, bảy vì sao này đứng ở phương Bắc.

Từ vô số kiếp Ta làm vua mặt trời, mặt trăng, hoặc làm quan thần qua lại xoay tròn, hình hài khô bại, không phải đạo chân thật. Sau đó đến nhân gian làm vua Chuyển luân Thánh vương, vua nhỏ đủ miền, hoặc làm trưởng giả, cư sĩ cầu đạo thanh tịnh cho là chân thật. Nhưng tất cả đều là việc làm trống không, không hợp với đạo chân thật.

Xưa kia, có một thời, Ta vào núi cầu đạo, thấy các tiên học gồm năm người đều nhóm họp ở một chỗ:

–Có người co một chân, chấp tay đứng, chuyển thân nhìn theo mặt trời.

Hoặc có người thờ mặt trăng, chấp tay đứng, chuyển thân nhìn theo mặt trăng.

Có người nằm trên gai góc, hoặc nằm trên cát đá.

Có người giữ giới học theo gà, bò, ngựa, nai.

Có người từ trên đỉnh núi gieo mình xuống vực sâu. Có người ôm đá, tự trầm mình xuống sông sâu.

Có người dùng năm thứ lửa tự đốt thân để cầu được sinh lên trời.

Có người xẻ từng bộ phận của thân để tìm chỗ ở của thần.

Có người mổ đỉnh đầu để lấy tủy não đốt đem cúng dường chư Thiên.

Có niệm quăng mình vào dầu sôi nước nóng.

Có người ở bên phải của dòng sông giết vô lượng chúng sinh.

Có người ở bên trái dòng sông đốt hương để cho những chúng sinh qua đời đó được sinh lên cõi trời.

Có người tự suy nghĩ: “Nay ta độ cha mẹ trước”, nên đem cha mẹ quăng trong lửa, rồi xướng lên: sẽ sinh lên cõi Phạm thiên.

Có người ăn phân bò, có người ăn hạt cỏ.

Có người bảy ngày ăn một lần, hoặc có khi không ăn, hình骸 khô gầy.

Có người bện lá cây để làm y phục. Có người nối xương để làm y phục.

Có người lấy đầu lâu để làm đồ đựng thức ăn.

Có người nằm trên gai, kim nhọn, rồi chích vào tim để giữ tâm

trụ.

Có người nhóm họp lại một chỗ, cùng nhau mổ bụng để rửa ruột

trừ đi sự dơ bẩn, nói rằng để sinh lên cõi Phạm thiên.

Những sự khổ hạnh xưa kia của Ta không thể lường được, học đạo sáu năm bên gốc cây Thọ vương, mỗi ngày ăn một hạt mè, hạt gạo, chim chóc làm ổ sinh con trên đỉnh đầu của Ta. Loài rắn, trăn quấn lấy thân Ta. Người thợ săn quăng ném gạch đá, có lúc chặt chẽ phá hoại thân thể, có lúc dùng gậy đâm vào bụng cho đến rốn chịu trăm ngàn vạn khổ như vậy mà không cho là khổ. Vì sao? Vì bấy giờ Ta cho là đạo chân thật, nhưng thật ra chẳng phải là đạo chân thật.

Ở trên hư không có vị trời chấp tay thưa Bồ-tát: “Sức chịu đựng rất to lớn, có thể phá nát các kiết sử, xin Bồ-tát hãy nghĩ đến thành Phật, cẩn thận đừng thoái lui”.

Hằng hà sa chư Phật quá khứ không giống như Bồ-tát tuyệt thực để cầu đạo. Điều này làm cho thiên thần cảm động mới sai những cô gái dâng bát sữa. Uống xong, khí lực bình phục, tư duy bảy ngày chiến thắng quân ma. Phạm thiên xuống thỉnh: “Xin hãy thành Phật để xiển dương đại pháp, để nói đạo chân thật, đừng vào Niết-bàn”.

Niết-bàn là không sinh, già, bệnh, chết. Xưa kia Ta đã từng tu khổ hạnh như vậy.

Bấy giờ, trong chúng hội ca ngợi là điều chưa từng có và tất cả đều phát tâm cầu đạt đạo Bình đẳng vô thượng.

